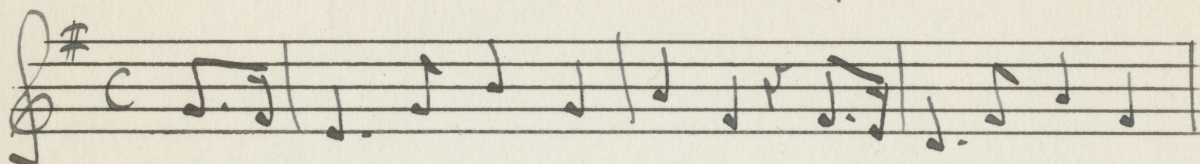

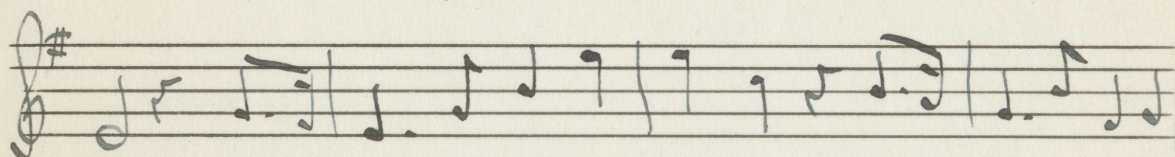
101

273

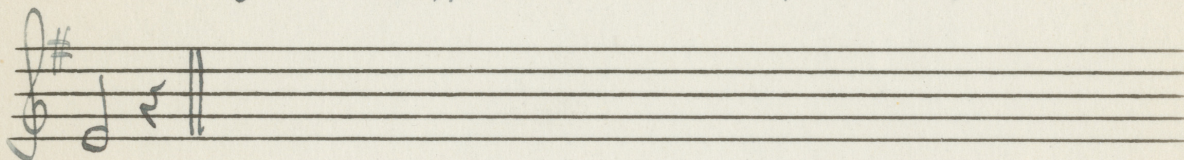
Korpo, Brunnshär.

Hästar frusta, bjällror klinga, gäster samlas; bruden

står myrteklädd fast blek om kinder, såsom gravens vålnad

är -

Fanny Jansson
31. 7. 1923.

Hästar frusta, bjällror klinga,
gäster samlas. Bruden står
myrtenklädd, fast blek om kinden
såsom gravens välbad är.

En hon älskar, den hon får ej;
en hon hatar, ingen mer.
Hon står nu som hennes brudgum,
konan handen nu hon ger.

Lovar honom troget älska,
älska uti nöd och lust.
Varför skall dock munnen säga
vad ej hjärtat kan förstå?

Dansen går i synvirlar,
varje kind i blomma står;
bruden blott är ärt som drivan,
avsmält i den sköna vär

Men då bräder fram en yngling,
bjuder bruden upp till dans.
Då på hennes kinder växla
rosens rodnad, liljans glans.

"Denna gång, och nu den sista,
bjuder jag dig upp till dans.
Våra hjärtan måste brista
fast vår kärlek var så varm.

Denna gång, och nu den sista,
lindar jag omkring dig min arm;
denna gång, och sedan aldrig,
vila skall min arm i din."

Vår och sommar ha försvunnit,
hösten samlat gula blad.
I de torobelagda husen,
husen uti dödens dal

Står en grav med friska rosor —
bruden flyktat dit helt nysso.
Kalla voro livets läppar,
kall, men ljw, var dödens kyss.

